

Octavian Fătulescu

**RAZA
DOMNITEI**

București, 2022

Fotografie copertă: *Octavian Fătulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FĂTULESCU, OCTAVIAN

Raza Domniței / Octavian Fătulescu. - București : Bifrost, 2022
ISBN 978-630-6514-04-5

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autorului.
Copyright © 2022

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

	pag.
Raza Domniței	7
Aripi	7
Focul zburător	69
Începuturi	108
În calea furtunii	198
Pica	254
Aripi din trecut	296

RAZA DOMNITEI

ARIPI

„Urmărește o stea...”

1

Soarele îi mângâia ușor obrazul. Zâmbi. De câtă vreme nu o mai făcuse? Cele trei movilițe din fața sa arătau straniu, în lumina crepusculului. Și parcă nici verdele nu mai era verde. Și nici albastrul. Parcă era doar un foc zburător, atingând din când în când totul în jur. Vulturul... părea că zboară. Copacul era acolo de zeci de ani, de ce îl vedea abia atunci așa? Dar de când conta asta? Era un vultur și voia să zboare! Zâmbi. „Îți mulțumesc, Zeiță! Să ai un zbor lin!” Așeză șnurul alb-roșu pe o rămurică. Îi făcu un nod, așa cum învățase demult... tare demult... Un vânticel tulbura liniștea pădurii din spate. Pășea încet, de teamă că ar putea tulbura minunea în care era. Verdele crud, scaldat în soare o făcea să viseze, așa cum nu își mai amintea să fi visat vreodată: calm, așezat, ca un vulcan mornit. Un furnăit îi aminti că nu era singură. De fapt, nu fusese niciodată... închise poarta de lemn și prinse căpăstrul cu încredere. Căsuța din pădure. Căsuța ei, împărăția ei. O privi. Zâmbea și ea.

„Hai, Athena, mai așteaptă puțin. Câțiva pași și începem”, îi șopti în gând superbeii sale prietene necuvântătoare, cu care nici măcar nu avea nevoie de cuvinte. De ani de zile se priveau în ochi și se înțelegeau. De câte ori un botic umed nu fusese cea mai înțeleaptă și bună alinare!

„Păduricea rămase în urmă. Mângâie încet pielea fină, albă, sub care se simțeau fierbând focurile tainice ale stepei. Athena furnăi. „Gata, ușor, acum pornim, draga mea.”

Un salt și fu sus! Și ce tainic arăta stepa! Își scoase elasticul de păr. Pletele de foc se revărsară, mulțumindu-i. „Zboară, Athena, zboară!”

Se lăsă în voia săgeții de sub ea. Vântul șuiera acum, bucuros de revedere! „Zboară, Athena!” Și calul abia atinge pământul, săgeată albă spre soare! Strânse coapsele. Nu mai făcuse niciodată asta. Simțea chemarea stepei. Doar citise despre asta. Acum însă o simțea clar, ca și cum ar fi putut să o atingă. Se ridică în șa. Închise ochii. Lăsă căpăstrul din mâini. Deschise larg brațele. Razele soarelui o inundau. Și țipătul vulturului porni, salutând soarele...

2

- Vă rog, domnișoară, enumerați principiile dreptului roman!

Se pomeni recitând aproape pe nerăsuflăte tot ce învățase. „Poate totuși te hotărăști să mă lași în pace, ce spui?”, gândi exasperată. Se săturase, îi ajunseseră toate lunile de chin, când toată lumea era pe plajă, iar ea rupea cărțile învățând... învățând chiar și atunci când avea nevoie de liniște, dar nu o găsea nicăieri. Din spatele lentilelor fumurii, nu îi putea citi privirea profesorului între două vârste, supranumit „mamba neagră” de un coleg mai hâtru. „Ai dreptul să mă întreb, domnule, dar totul are o limită.” Iar ochii ei aruncau flăcări verzi în jur. Toată sala de examen dispăruse, se redusese la ea și profesorul din fața ei, care nu mai isprăvea odată cu întrebările.

- Bine, domnișoară, din punctul meu de vedere totul este în regulă. V-ați pregătit cum se cuvine, iar dacă domnii colegi nu au și altceva de adăugat, aș dori să vă strâng mâna.

Sclipirile aurii ale Dunării o purtau pe cărări numai de ea știute. Undeva în zare se zăreau munții și tărâmul sufletului ei. Ședea de câteva ore bune pe banca cea retrasă din parc, iar timpul dispăruse. „Ce bine că nu e nimeni, doar un pic să stau”, iar apa îi șoptea încet... „Oare așa o fi să privești înapoi în timp? Hmm, mi-ar plăcea să aflu. Învăț-mă, Zeiță!” Și Soarele strălucea mai tare. Era odată, demult, parcă trecuse un veac de-atunci! Descoperise muntele dintre ape, cu candoarea unui copil. Prima întâlnire, zglobie și plină de culoare, o purta în suflet de atunci. O fascinaseră întinderile nesfârșite ale

tărâmului dintre ape. Verzui, ori galbene, presărate din loc în loc cu dealuri și stânci stranii, ori cu pâlcuri de pădure. Și ce era cu senzația aceea extrem de ciudată de căldură pe care o simțea? „Aceia sunt munții? Așa arată? Oare voi putea? Voi dezamăgi?” Prea multe gânduri. Le puse capăt cu un râs plin de viață, căci în compania în care se afla se spuneau glume. Iar glumele și râsetele erau un scut bun. Ca să nu ajungă oricine la suflet. Ca să nu doară. Ulița sătucului uitat de lume îi dezvăluia o lume pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Tărâmul dintre ape avea multe taine care o așteptau, simțea asta. Dar îi era teamă. Teamă începutului. Pășea însă încrezătoare. Învățase devreme că înăuntrul omului există resurse mari. Că doare mai puțin dacă lupți. Că nu trebuie să știe nimeni când ai lacrimi în ochi. Și ce dacă era încă un copil? Copiii văd multe. Înțeleg și mai multe.

3

- Sunteți siguri că e bine să mă legați în coardă? întrebă temătoare.

- Absolut siguri! O să îți placă, ai să vezi!

Stânca rece o trezi din reverie. Doamne, ea era acolo, încinsă cu hamul, în fața peretelui cenușiu? Undeva în spatele ei, dar și undeva în dreapta ei, auzea încurajările: „Hai, uite acolo ai putea să pui piciorul! Depărtează și mâinile, ca să ai echilibru!” „Hai”, îi spuse vocea interioară. Făcuseră cunoștință demult, când, copilă fiind, încercase ceva de neimaginat pentru ceilalți copii de vârsta ei - tăiasă o întregă stivă de lemne! „Păi dacă n-avea cine?”, fu răspunsul care o făcuse pe mama ei să o îmbrățișeze strâns. Porni, deci, temătoare, pe stâncă. „E destul de greu, dar o să trag de mine!” își spuse. Încet, priza aceea îndepărtată parcă nu mai era de neatins. Se trezi că ajunge deasupra ei! „Doamne, eu?” Privi în jos:

- Auziți, dragilor, dar de aici cum mă dau jos? întrebă, cu un nod imens în gât.

Ani de zile avea să își amintească de gluma un pic nemiloasă a unui băiat, prezent acolo. Strânse stânca cu groază. Dar apoi râse și ea. Doar râsul era un scut bun... Din dreapta ei, de la aceeași înălțime, aproape încât să poată întinde mâna, auzi o voce calmă care îi spuse:

- Lasă-te pe spate. Nu vei păți nimic, ai încredere!

- Mi-e teamă!

- Curaj, lasă-te, nu vei pleca în jos decât 2-3 centimetri!

Își găsi resursele să învingă teama. Erau acolo, o așteptau! Se lăsă ușor. Un strigăt ușor îi rămase captiv în gât. „Depărtează picioarele, ca să nu te rotești!”, auzi ca prin vis.

Se pomeni că ajunge teafără jos, iar fata care o asigura o îmbrățișează strâns:

- Bravo, ai reușit!

Îi dădură lacrimile. Toată teama ieși din ea deodată. Privi copacii, printre ramurile cărora o rază de soare îi mângâia fața. În spate se auzea susurând, un pârâiaș. Îi venea să sară în sus de bucurie. Și chiar sări, chiuind de răsună pădurea:

- Iuuuuuuuuuuuuuuuu! ce fericită suuuuuunt!!!!!!

Zâmbi, fără teamă că ar putea să o vadă cineva. În fond, cine ce treabă avea? „Hmm, ia te uită, văd că porumbeii încep să mă placă! Ce frumos este aici!” își spuse, privind în jur, ca și cum ar fi fost acolo pentru prima dată. Închise ochii. Da, se încălzea! Deci era un loc special! De ce vedea abia atunci? Cineva îi spusese odată, iar ea reținuse bine: „pentru că nu era momentul, fată dragă.” Și totul deveni clar! Deschise larg brațele, pe bancă. Și visul își deschise aripile la rândul lui:

- Bună dimineața, îngăimă, cu un sfert de gură. Tot corpul ei se revolta. „Ce să fac?” Se temea.

- Să vezi ce tură frumoasă am pregătit, Ioana! O să îți placă!

- Mulțumesc că m-ați luat, răspuse și zâmbi. Încet-încet, începea să se destindă. Și ce căldură era în jurul ei!

- Ioana, mamă, mai ai și alte haine la tine pentru astăzi? o întrebă Ana, fata de pe locul din față.

- Nu, îmi pare rău. Era adevărul-adevărat. Ieșise din casă ca să își poată deschide aripile. Cine să își mai aducă aminte de amănunte?

Nici nu termină bine de vorbit, că din dreapta ei apărură o bluză. Și un fes.

- O să ai nevoie de ele, zise Liviu, cu dezinvoltura pe care i-o mai văzuse cândva, demult... hai, nu te mușcă, aaahahahahaaaa!

- Mulțumesc frumos, o să ți le restitui.

- Până atunci, n-ar fi rău să le îmbraci, nu? Azi va fi vânt.

Apele Dunării erau nervoase în acea zi de început de primăvară. Bacul valsa ciudat pe apele cenușii. Cer, apoi apă. Iarăși cer, apoi iarăși apa cenușie. „Ce e cu tine, apă dragă, azi? Îngăduie să trecem, te rog”, și se strânse într-un colț al canapelei, urmărind sarabanda nebunească a naturii.

- Uitați, este prima dată când văd valuri de un metru pe Dunăre! Am auzit că există, de la cumnatul meu, dar e prima oară când văd! Tu, Liviule, văd că ești liniștit. Știi să înoți?

- Nuuuu, nici vorbă, tocmai de aia și stau liniștit, aahahahaaa!

Șoseaua șerpuia pe lângă apa cea bătrână, străjuită de pâlcuri de sălcii plângătoare. „De ce le-o spune plângătoare, când ele doar șoptesc și ating apa?” se gândi. Deodată, își aminti de visele ei. În fiecare din ele, vedea o fată roșcată cum aleargă pe o câmpie care i se părea cunoscută de undeva. Foarte ciudat, pentru că aproape de fiecare dată visa asta! Fetița creștea. Devenea dintr-o dată o femeie în toată firea, doar că era altfel: hainele ei erau negre și strânse pe corp. Și avea o mantie roșie! Ca părul ei. Și călărea nebunește! Și de ce i se părea că știe locurile alea????

- Uite, Ioana, vezi ce frumos se vede?

- Da, parcă suntem la 3000 de metri altitudine!

- Nu degeaba se spune că acești munți sunt un fel de Făgăraș în miniatură, zise Ana. Uite, V-ul acela, parcă este Fereastra mare a Sâmbetei!

- Nu am ajuns încă acolo, dar tare aș vrea!

- S-a făcut, reacționă și Liviu. Prima dată când vreunul sau noi toți, depinde de situație, mergem acolo, te luăm! Mai încape vorbă?

- Mai e puțin și ne apropiem de Marele Salt, anunță Radu, de la volan.

- Adică cum, Marele Salt, omule? Sărim în altă dimensiune?

- Neeee, doar că geniile de la drumuri, în loc să repare o mega groapă, adică să o niveleze mai întâi, s-au mulțumit doar să o asfalteze.

- Dar noi nu zicem niciodată nu când e vorba de un „UUUUUUUUUUUU” sănătos, râse Ana.

Și mașina își ridică mai întâi privirea spre cer, iar strigătul general de bucurie o molipsi pe Ioana. Zâmbea. Redevenea fericită. Putea să își deschidă aripile. Cele despre care îi spusese odată cineva: aripile sufletului, cele mai frumoase din câte pot exista. Totul rămăsese undeva departe, în spate... în umbră.

- Puneți tot ce nu luați cu voi, aici, în portbagaj, vă rog. Aici nu e paznic.

- Bine Radule, fii fără grijă.

Soarele lumina deja feeric poienița străjuită de pădurea cea răbdătoare. În spatele lor, un imens câmp verde foșnea, la adierea vântului. Iar în mijlocul său, un stejar falnic îi chema. „Doamne, ce frumusețe! Tare aș vrea să mergem acolo.” Nici nu termină bine gândul, că se auzi vocea Anei:

- Haidem acolo, ce mai stați?

Pășea ușor, să nu tulbure iarba. Așa îi spusese odată cineva că pășește. Nu uitase acele vorbe. Îmbrățișă copacul, odată cu ceilalți. Închise ochii. Vântul tăcu în scurt timp. „Ce e asta?” Copacul era mai cald decât palma Anei și chiar decât palma lui Radu! „Doamne!” Vru să se desprindă din hora cea tăcută, dar își înfrânse impulsul. „Până la urmă, ceva nou nu e neapărat ceva rău. Bine te-am găsit! Spune, copacule drag, care e povestea ta?” Și din acel moment, parcă totul în jurul ei era mai strălucitor. „Deci aici se găsesc leacurile... e bine.” Și zâmbi.

- Îți place, Ioana, acest loc?

- Da, este ceva dincolo de cuvinte... aici aș vrea să stau, spuse în timp ce pășea pe poteca ce intra deja în pădure, dezvăluindu-le minunata lume a basmelor tăcute.

Curând, poienița străjuită de copăcei pitici și de un foișor de vânătoare se închise, însă poteca continua printre crengile acum dese. Undeva în dreapta, un izvor susura. Vântul, odată nervos, acum doar mângâia vârfulurile copacilor, îndemnându-i parcă să meargă. Verdele crud trezea la viață lumea, iar mândrul soare veghea totul. Și poteca îi aduse în fața măreției. Zidul de piatră gălbuie și cenușie îi înconjura, lăsându-le o singură cale, una singură, dar și cea mai frumoasă: drept în sus, chiar pe lângă minunata cascadă ce se întrezărea chicotind în razele de soare. Câte o mână căuta atingerea copacilor. Poveștile lor

tăcute, dar pline de căldură, deschideau porți. „Ce face Liviu lângă copac? Ce face Ana? Ce e asta? O să o întreb pe Ana, sper să îmi și răspundă.” Pe Ana o cunoscuse de câțiva ani, dar nu îndrăznea să o tulbure cu prea multe întrebări. Așa simțea. Peste mulți ani, avea să înțeleagă totuși că întrebările nu tulbură pe nimeni. Poate doar pe acele suflete care nu au găsit țărnul încă. Și Ioana pășea, emoționată. Vede poarta. Se apropia de ea. „Ce o fi dincolo, Zeiță? Eu o să deschid ușa aia. Dar mai întâi să văd.. să simt.” Zeița cea cu părul de foc și îmbrăcată ciudat, ca un oștean, îi veghea visele din copilărie. De multe ori îi vorbea, dar nu putea înțelege. Iar zeița îi zâmbea de fiecare dată. Și Ioana pășea, cu ochii întredeschiși, plutind. Undeva în spatele ei, patru ochi o vegheau.

„Doamne, ce frumusețe!” Și Ioana rămase visătoare, privind feeria de culori oferită de cascadă.

- Iartă-mă că te tulbur, Ioana, va trebui să urcăm pe aici, drept în sus.

- Bine Liviu, urcăm. Și râse din tot sufletul. În singurul fel în care știa să râdă. Ana, e bine cum fac?

- Vezi că ai multe locuri pe care le poți apuca cu mâna, spuse Ana. Ai gijă unde pui vârfurile bocancilor. Liviu e chiar în spate, n-o să pățești nimic. Hai, sus!

Senzația de gol sub tălpi îi trezi simțurile. Era pentru prima oară când simțea asta: aduimecă. Mirosea a primăvară. A liniște. O căldură ciudată o invadează. O cunoștea, o mai simțise de atâtea ori, dar de fiecare dată când pericolul era aproape. Iar totul devenea static. Și clar. Și parcă o forță neștiută, nevăzută, îi lua picioarele și mâinile, așezându-le pe stânca rece, dar primitoare. Și nici nu observă expresiile de absolută uimire de pe chipul Anei și al lui Radu. Simțea însă că cel care aștepta la baza stâncii, zâmbește. Așa și era!

- Bravo Ioana, ești o revelație! Tu ai văzut, Radule, ce frumos a urcat? Și ce sigur! Și ce rapid! Bravo!

- Mulțumesc, dar eu nu... se rușină. De ce? Nu știa. „Câți ghiocei!!!! Cum o să pășesc peste ei?”

- Dumnezeule, ia priviți ce covor de ghiocei! Este absolut fantastic!

- Așa e, dragii mei. Aveți însă grijă, suntem totuși pe o stâncă udă! Îi trezi Radu la realitate, nu din exces de realism, ci din grijă. Radu era un tip tăcut, dar demn de toată încrederea din lume... Ia uitați, aici parcă cineva a dăltuit în stâncă o micuță cadă!

- Da, numai bună de îmbăiat, dacă ți s-a făcut dor de spital! Hohotul general de râs se auzi la mare distanță.

Pârâiașul se juca printre stâncile de la baza canionului, purtându-i pe cărări nevăzute. Și pline de țepi, spre disperarea lui Liviu, care nu se putu abține să nu exclame:

- Dragii mei, oare tot ce crește aici trebuie să aibă țepi? În curând voi avea nevoie de haine noi!

- Liviule, ocolește și tu tufișurile alea, nu e musai să treci prin ele, aaahahahaaaaaa!

Treceau pe lângă stâncă, pășind cu atenție, când Liviu se întoarse cu fața la un colț cu o formă stranie și îl mângâie. Îl privi întrebătoare, iar el răspunse:

- Natura nu face așa ceva. Iar toate au povestea lor. Sunt calde, știi?

Știa. Știa multe. Iar toate ieșeau acum la suprafață, inundându-i sufletul cu o avalanșă de trăiri de care nu se știa în stare.

Pășea tăcută, dar extrem de atentă în jur. Știa că acolo nimic rău nu se poate întâmpla. Nu în compania lor. Asta o simțea chiar mai tare. Liviu rămase un pic în urmă, apropiindu-se de un arbore cu o formă stranie. Puse palmele pe el și închise ochii. Continuă să meargă, dar imaginea îi stăruia în minte. Ana o ajunse când, cufundată în visare, traversa o vale acoperită cu o iarbă înaltă.

- Nu vă întreb unde mergem, dragilor, pentru că oricum nu am mai fost pe aici. Totul este o noutate pentru mine. Nu am cuvinte!

În loc de răspuns, Ana o îmbrățișă. Strâns. Și îi șopti;

- O să fie bine!

- O să fie și mai bine după ce vom termina de urcat, aaahahahaaaaaa! Și soarele îi strălucea în priviri.

- Imediat, fată dragă, imediat, răspunse Radu de pe culme. Mai ai un pic. Hai! Auzi, Liviule, tu ai amețit cumva, sau încerci să săruți capacul?

- Nee, aș vrea să îl invit la dans, dar nu se lasă, aaahahahaa!

Panta anevoioasă le dezvăluie ceva la care nu se așteptau: în capătul văii împădurite, străjuia o santinelă de piatră, privind plină de înțelepciune către stepa minunată, care îi primise cu atâta căldură. Stăteau aliniați, de-a lungul culmii, fără să scoată vreun sunet. „Ce a fost aici?” Inima Ioanei începu să bată cu putere. „Stânca aceea spune o poveste și nu toată e tristă!” Se pomeni alergând spre ea, curioasă și cu inima bătând să îi spargă pieptul, fără să îi pese de țepii ascuțiți ai tufișurilor ce păreau să apere santinela de jur împrejur.

- O să arunc hainele astea, sunt ferfeniță, glumi Liviu, care ajunsese imediat după ea. Ioana dragă, alergi ca fulgerul!

- Hai mă, nu cred! Dar de ce ai alergat și tu?

- Pentru că așa am simțit. Și pentru că puteai fi în pericol. Acum, dacă tot am ajuns, hai să atingem stânca.

- Doamne, privește cum stă! E retezată și sfidează gravitația! Nu-mi vine să cred!

- Atinge. Închide ochii... poate aflăm povestea...

„Apără, Zeiță” șopti, atingând stânca.

... ceata de călăreți gonea ca vântul, căutând apa cea mare. Era acolo, în fruntea lor! Ea! Zeița! Călărind fără șa, o dureau coapsele din cauza efortului de a se ține dreaptă. Dar nu, ei nu vor vedea asta. Le va arăta ea lor! O să vadă cu toții că și ea poate! Și poate chiar mai bine și mai multe decât ei! Cine sunt ei să o judece? Ridică o săgeată. Ținta, pusă în vârful unui copăcel, sfida de ani buni orice călăreț care încerca să o doboare. Simțea o căldură ciudată în corp. Trase fără să țintească. Chiotele de admirație din spate o umplură de bucurie. Nimerise! Acum va zbura. Puse arcul pe spate. Strânse căpăstrul și, atingând ușor gâtul iepii sălbatică, șopti: „Zboară, Athena! Zboară! Nimeni să nu ne-ajungă!” Săgeată albă, cu plete de foc, gonind spre soare, într-o explozie de viață. Și țipătul vulturului porni!

Când se trezi, Liviu o ajută să se ridice:

- M-am speriat, inițial, dar apoi am văzut ce faci! Auzi, dar de ce călărești așa? Ca un fulger? Nu am dubii, tu erai săgeata din fruntea cetei!

- Ai văzut? Deci nu sunt nebună, nu halucinez?

- Nu, nu halucinezi, nici vorbă, Ioana!

- Ce ai pățit, ți-a venit rău?

- Da, un pic, nu știu de la ce. Îi era teamă să spună. Deși știa că lor le putea spune orice. Mai târziu. Când va veni vremea...

Cărăruia șerpuaia acum liniștită printre copaci, pe un drum de car uitat până și de timp. Din când în când urca pe malul înalt al drumului, admirând câte un ghiocel ori un clopoțel. Ori toate florile deodată. Și ce frumoase erau, spunând povestea lor, a bucuriei de viață. Nici nu îi mai auzea pe ei, ceilalți. Urcau în lumea lor. Sau a ei? Nu era sigură. Așa că urca, privind în jur. Nu simțea oboseala, toate tensiunile dispăruseră demult. „Și totuși, ce e asta? Dumnezeu!”

- Vrei să afli, așa-i?

- Daaaa! Așa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată, Liviule! Parcă toate simțurile mi-au explodat, purtându-mă în lumi de care doar am citit! Auzi, Liviule, dar tu de ce ai văzut același lucru?

- Nu știu, Ioana, chiar nu știu. Pesemne eram pe aceeași frecvență. Sau pesemne că am fost și eu pe acolo.

- Asta înseamnă că avem ceva de aflat! Hai să aflăm, atunci!

- Bine! Indiferent unde ajungem?

- Indiferent unde ajungem! Și până la capăt, evident!

Acele clipe le va ține minte ani și ani. Și de câte ori nu urmau să îi fie leac! Zâmbi ușor. „Poate că lucrurile nu sunt complicate. Poate că e mai simplu. Așa și trebuie să fie. Mai simplu! Și dacă nu sunt, le simplific eu!” Se revoltă, preț de o clipă. „Și misterele! Mmmm, ce-mi plac misterele!”

- Dragii mei, imediat ajungem la un foișor de vânătoare, zise Ana, sărind direct de pe o buturugă, în mijlocul drumului, în fața lui Radu.

- De ce sari așa, îți poți îmbolnăvi genunchii!

- Care și așa au destule probleme, aaahahahaaaa! Uite ce frumos e în jur! Și sări mai departe, spre disperarea lui Radu

„Ce loc ciudat e aici, nu-mi place. Aici pădurea parcă are ceva.”
O dorea capul. Ana văzu:

- Vrei să ne oprim un pic?

- Nu, o să treacă. Dar nu trecea.

- Hai, intră aici, între copacii ăștia frumoși, îi șopti Liviu, arătându-i un grup de trei copăcei tineri, exact într-un loc pe care îl văzuse și ea. Unul dintre puținele din acea pădure, liniștitoare.

Închise ochii în mijlocul copăceilor. Un val de lumină o înveli, alungându-i senzația urâtă într-o clipită. Nu-i venea să creadă! „Nu se poate așa ceva! Cum este posibil?”

„În curând ai să înțelegi, Ioana”, auzi, ca prin vis, o voce.

... Mașina se legăna ușor pe drumul de țară, iar păduricea parcă îl îmbrățișa, undeva, departe, în față. Melodia o făcea să viseze. Era o melodie destul de tristă, dar neasemuit de frumoasă. Movilițele! Erau trei. De ce trei? Ce loc magic! „Aici aș vrea să stau, să fiu eu, să simt acest loc minunat. Să îi aflui taina, oricare ar fi ea.” Mașina trecea pe lângă o fântână cu ciutură. Undeva în dreapta se vedeau câteva oi zgribulite, apărându-se de ploaia care cădea încet, monoton. Liniștitor...

- O să-ți dau bluza înapoi, Liviule, mulțumesc din suflet!

- Am și uitat de ea. Tu însă, Ioana, să nu uiți de visul tău!

- Care vis?

- Cel cu căsuța de la Pietre.

- Ce? De unde știi de el? Ce mă enervezi! se prefăcu supărată, dar când se întoarse cu spatele, să intre în bloc, zâmbi. Larg.

- Să vezi ce mă enervez și eu pe mine însumi, uneori, Ioana... apropo, de ce vrei să îți botezi căluțul Athena? surăse Liviu, ferindu-se la timp de o haină care îi țintea fața. În hohotul de râs, inclusiv al ei, intră în scara blocului.

Stelele apăruseră, vesele, bucuroase parcă de luna plină din acea noapte. Privea prin fereastra întredeschisă, ascultând liniștea nopții. Da, ascultând liniștea nopții. Îi plăcea asta nespus. Odată, chiar mama ei o privise fără ca ea să își dea seama, spunându-i, pentru prima dată de când era adolescentă, pe un ton matern:

- Uneori asta, draga mamei, e cel mai bun leac. Mai bun chiar și decât somnul!

Ținuse minte acele vorbe. Doar exprimau ce simțea ea de ani de zile, nu? Și stelele erau atât de frumoase! Ani de zile nu le mai privise. De ce? „Pentru că am stricat orzul pe găște, de asta. Până acum!” Strânse pumnii, revoltată. Apoi se liniști brusc, iar asta o sperie un pic.

Întinsă în pat, putea zări luna. „Ce-or fi acele pete întunecate? Oare acolo stau îngerii? Sau mai departe? Dar acolo ce e? Cum aş putea?” Şi încet, alunecă în braţele calde ale lunii. Lângă ea, caietul ei de taină, îi păstra povestea:

„Aş vrea să zbor către stele
Tăcut să le depăn povestea,
Cum toate ce curg pe sub ele
Sub Luna îşi află perechea.

Aş vrea să ajung la soare
Să-ntreb unde-i e luna
Să-mi spună ce simte în noapte
Când gândul tăcut nu dispare.

Aş vrea s-o întreb doar pe Luna
De ce se ascunde în şoapte
A cui tălmăcire nocturnă
Ea duce în suflet şi noapte...

Aş vrea să-mi trezesc dimineaţa
Şi ochii miraţi să îmi vadă
Cum soarele aflatu-şi-a soaţa... “

4

- Ara, nu se cade ca o prinţesă să călărească!
 - De ce, mamă? Doar am învăţat asta când eram copil!
 - Ara, acum eşti o femeie! Şi încă una neasemuit de frumoasă!
- Iar tu te lupti mai bine decât orice bărbat! Nu așa fac femeile..
- Dar cum, mamă? Ascultând, supuse, aşteptând cuvântul lor?
- Eu nu sunt așa. Eu o să îi conduc! Dar asta nu înainte de a le arăta că pot! Mai multe și mai bine decât ei!
- Tulburi vremuri mai trăim, Ara. Tulburi. Suntem slabi. Și mici. În jurul nostru se învârt vulturii. Trebuie să ne aliem.

- Aici greșești, mamă. Trebuie să ne pregătim. Ai văzut doar ce sfidători sunt solii daci. Pesemne că mai marele lor, muntele ăla bărbos și însetat de putere, a mușcat momeala întinsă de cei negri. Chiar Deceneu îi spunea Marelui Preot că nu mai poate struni multă vreme urgia ce va să vină. Știi ce a spus? A spus că tot ce avem mai sfânt și mai tainic trebuie să ascundem bine. Doar oamenii pregătiți pot înfrunta orice.

- Și oamenii disperați la fel, draga mea. Ne trebuie alianțe solide ca să rezistăm presiunii din nord. Sciții ne-au împins până aici, acum două generații. Acum văd că ne împing iar. Sciții împing dinspre nord, iar dacii așteaptă peste marea apă. La ce ne folosesc marile noastre cetăți, dacă sunt cuprinse din toate părțile de forțe vrăjmașe? A fost dorința tatălui tău să le construiască. Nu m-a ascultat. Cu banii aceia aveam cea mai puternică armată din tot acest tărâm. Nu mai avem unde merge, Ara. Tatăl tău nu s-a mai întors. Iar noi trebuie să avem grijă și de ei. De oamenii noștri!

- Mamă, dacă reluăm tema căsătoriei, să știi că eu plec!

- Nu, draga mea, nu o reluăm, dar cândva vei face pasul.

- Mamă, pasul îl voi face atunci când îl voi simți. Iar el trebuie să mă facă să simt liniște. Pentru că acum nu simt asta. Și să lupte. Dar să mă facă să simt liniște. Și să nu pună întrebări. Niciuna.

- E greu de găsit un astfel de om, Ara. Foarte greu!

- Și totuși, mamă, ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Cine vrea mâna mea, vrea, de fapt, regatul. Vrea rădăcinile noastre. Nu poți da așa ceva oricui. Doar îi vezi ce priviri au. Parcă sunt animale de pradă. Toți. Până la ultimul!

- Tu nu știi multe, scumpa mea.

- Poate. Dar acum întârzii la antrenament. Iar cei pe care mă bazez mă așteaptă!

Ara se întoarce brusc și dispăru din dreptul sălii tronului. Lumina făcliilor păstra încă amintirea pletelor de foc, care umpleau de viață orice încăpere în care ea intra. Și a fulgerelor verzi, în stare să despice piatra. Sau să mângâie. Azi voia să despice piatra. Un mârâit înfundat, din gâtlej, o sperie puțin „Eu am făcut asta? Mmmm, îmi place!”

Ieși din cetate. Nu îi plăcea. Nu îi plăcuse niciodată.

- Oli, armele și după mine, spuse, pe un ton care nu admitea replică.

- Întocmai, Prințesă Ara, veni răspunsul supus.

Oli o urmă, la fel de rapid ca și ea. Doar că fulgerele lui verzi ținteau în jos. Nu îndrăznea să spună nimic. Știa că atunci când e supărată, Ara putea face ravagii. Doar crescuseră împreună. Cele mai mari nebunii, împreună le făcuseră. Surâse.

- Ce e de râs, Oli?

- Nimic, prințesă.

- Aici sunt Ara. Când suntem numai noi, pentru tine sunt Ara. Să nu uiți asta. Deci, ce e de râs?

- Păi, mi-am amintit când am dat drumul turmelor de porci în urma găinilor, chiar în fața solilor sciți. Aaahahahaaaa, îți amintești? Aia care veneau să îți ceară mâna!

- Dadaaa, aaahahaha, nu ești sănătos, eu am crezut că e doar o glumă!

- Dar ai dat drumul găinilor întâi, nu?

- Da... și uite, acum m-ai făcut să râd!

- Și ce e rău în asta, Ara?

- Păi, eu cum o să mai lupt acum? Și scoase sabia. Hai!

- Hai tu. Nu se cuvine să atac Regina.

Morișca strălucitoare care se învârtea în jurul lui Oli era vestită în toată cetatea. Sus. Jos. Picior. Sus. Jos. Cot. Rotire. Salt. Sus! Înainte! Atacă! Atacă! Se pomeni că se aruncă asupra lui Oli cu toată forța vântului care strălucește. Din toate părțile. Oli se opri brusc. O descumpăni. Se înverșună. Mări viteza. Și forța. Nu însă și atenția. Se trezi că sabia ei atinge ușor șoldul prietenului ei. Sângele nu întârzie să apară.

- Doamne, Oli, iartă-mă! Ce am făcut?????

- Stai liniștită, Ara. O să spun că am vrut să pun sabia în teacă, dar nu am fost atent, așa că mi-am atins șoldul. Nici tu nu ai fost foarte atentă, Ara. Poruncește să mi se taie capul, dacă vrei, dar abia am avut timp să dau sabia din fața ta. Veneai ca o furtună nebună. Puteam să te omor, fată nebună! Ce ai?

- Haaaaa, ce am eu? Ce știi tu?

- Mai multe decât crezi, Ara. Mai multe decât crezi. Poate odată o să îți spun. Dar când mă voi sătura de viață. Pentru că sigur nu mă vei lăsa viu, după ce voi vorbi.

- Ce? și Ara se apropie de el, privindu-l în ochi. Tulburându-l peste măsură. Dar se stăpâni. Și uite-o acum pe ea, cea tulburată!!!!

- Nu, Ara. Nu acum. În acest tărâm, nu poți porunci. Nimănu! Nu acum.

5

Riva își privi fiica îndepărtându-se ca o furtună. Zâmbi. Era doar copia ei fidelă! E drept că mâna nu-i mai era atât de sigură ca pe vremuri, și nici ochiul atât de ager, dar încă se mai descurca. Ieși din încăpere. „Unde este Rovis?” O umbră profilată pe zid îi dădu speranță. Rovis era în sala cea mare. Privea spre apa cea mare.

- Rovis, ce bine îmi pare că ești aici! Ce să mă mai fac cu Ara? E tot mai sălbatică!

În loc de răspuns, Rovis îi făcu semn să îl urmeze. Spuse doar sec:

- Ara crește. Devine om mare!

Îl urmă fără să mai spună ceva. Știa că Rovis nu făcea nimic fără un motiv serios. Culoarul întunecat se deschise dintr-o dată. Erau în camera Marelui Preot.

- Ce e, Rovis? Se apropie de el și îl îmbrățișă, așa cum o făcuse înainte de nuntă. Când îi spusese că urma să fie regină, iar el urma să plece în țara nisipurilor. Timpul nu ștersese absolut deloc FOCUL...

- Vreau să te rog să îngădui să duc Piatra la loc ascuns. Am un motiv serios.

- Ce e?

- Aris devine tot mai interesat de ea. Dintr-o dată, el, care nu avea în cap decât luptă, e interesat de tainele neamului.

- Da, am observat și eu. Nu știu ce să cred despre el.

- Voi cerceta, Riva. Să nu ai grijă. Voi cerceta și nu o să mă opresc până nu știu sigur ce se petrece.

- Doamne, nu se mai termină odată? De ce nu pot fiarele din jurul nostru să stea liniștite? Nu suntem un popor bogat!

- Păi, tocmai pentru că sunt fiare. Trebuie să se teamă de noi. Altfel sar pe noi ca lupii, iarna. Și dacii, dar și sciții. Dacii văd că sunt mai cuminiți. Dar nu ar rata o astfel de ocazie.

- Aris e pacifist, dintr-o dată! Ar fi trebuit să observ asta!

- Să fii cu băgare de seamă, regina mea. Purtați cămașă de zale, tu și Ara. Nu riscați inutil. Ți-l trimit pe Oli prin preajmă. Se pare că îi place oricum să fie pe lângă Ara.

- Dacă ai ști de câte ori i-am spus Arei să nu...

- Să nu ce, regina mea? Nu seamănă, oare, fiecare din ei, cu cineva?

Avea dreptate. Și totul strălucea, dintr-o dată. Și timpul se opri în loc! Abia mai luminau făcliile când ușa iatacului reginei se închise. Dacă ar fi ascultat-o, atunci, demult! Tatăl Arei era ca aproape toți bărbații: orgoliul mult mai puternic decât judecata. De asta și se stinsese. Și doar îl avertizase că sciții nu luptă ca ei. Că sunt mult diferiți. Pe umerii ei căzuse totul. Nu îi părea rău decât că trecuseră anii, iar ea făcuse ce trebuia. În loc să facă ce simte. Poate că încă se mai putea repara totul! Da, trebuie să se poată repara! Trebuie!

Oli ieși din sala armelor cu un sentiment ciudat. Nu îi plăcea ceva. Nu trecuseră decât câteva minute de când regina o chemase pe Ara, extrem de supărată de năzbâția lor. Ei și ce dacă dăduseră mai întâi drumul găinilor, apoi porcilor, chiar în calea solilor daci, care veniseră în peșit? Încă o vedea pe Ara cum râde din toată inima. Și ce strălucire sălbatică avea în ochi când îi trecuse râsul. Își pipăise mânerul sabiei și scrâșnise din dinți, întocmai ca o fiară: „Supărați-mă, voi, supărați-mă.” Era prima dată când o vedea atât de clar: era FOCUL! Îi făcuse semn să vină cu el în sala armelor. Apoi o chemase regina, iar el mersese la grajduri, să vadă ce face Athena.

„Ara, pe unde te ascunzi?” Așteptă, privind în direcțiile opuse, de fiecare dată când dădea câte un colț prin culoarul întortocheat. Nimic. Nicio piedică, niciun ghiont. Și cât și le-ar fi dorit. O ușă se deschise. Regina alerga, speriată!

- Poruncă, regina mea!

- Oli, dragul meu, știi ceva de Ara?

- Nu, regina mea!

- Spunea că pleacă în pădure, cu arcul! Îl privi îngrozită. Oli, adu-o acasă! E supărată pe mine.

- Pornesc, regina mea!

- Zeii să te apere, dragul meu! Și Riva ieși glonț către odăile lui Rovis. Sigur știa el o vrajă, ceva. Sigur!

Ieșirea din cetate. Ce liniște era în jur! Unde erau toți? Închise ochii. Deschise palmele și începu să se rotească ușor către dreapta, așa cum îi arătase Rovis. Acolo! Da, într-acolo era mai cald! Acolo e! Deschise ochii. Era pădurea! Își cercetă armele. Erau la locul lor. Șuieră scurt: Zuli! Dulăul veni ca o nălucă.

- Hai, Zuli! După ea mergem!

Alergau prin pădure ca doi nebuni, om și câine. Din când în când, îl corecta pe Zuli, care pierdea urma. Crengi, țepi, tufișuri, pietre, nimic nu conta. Zuli nu scheuna deloc. Își simțea stăpânul că e speriat și înverșunat. Alerga pe lângă el, atent în jur. Și cum reușea să ia urma, că doar oamenii aveau un miros de-a dreptul jenant de slab? Nici nu-și mai amintea cum trecuseră de câmpia întinsă dincolo de zidurile cetății. Soarele era sus pe cer deja. Noroc că intraseră în pădure.

- Zuli, nu putem să ne oprim. Hai să bem aici niște apă. Mai am eu ceva mâncare în sac. Hai, vino, spuse, mângâind dulăul fioros, care acum dădea din coadă ca un cățeluș. Nu ne mai oprim până n-o găsim. E aproape!

O simțea. Era aproape. Zuli mârâi înfundat, din gâtlej. Scoase sabia. Era tot mai cald. Îi făcu semn câinelui să se târască. Da, acolo, după tufișul ăla era numai bine. O văzu. Ce era cu ea? Cum reușise să ajungă legată? Ara, care era atentă ca un vultur? Și cine erau ăia? Câinii cei negri! De ce erau îmbrăcați în straiile dacilor? Ciudat. Se uită în jur. Doar doi erau acolo. Scoase arcul. „Zeilor, puțin ajutor acum n-ar strica.” Și ce mult și-ar fi dorit să poată ținti ca Ara! Știa că n-avea mult timp. Două săgeți. De atât avea nevoie. Dar trebuia să le tragă mai rapid decât un fulger. Zuli simți. Se încordă, gata de atac. Ținti. Răsuflarea se opri. Primul soldat se prăbuși fără un sunet, pe o parte, cu săgeata înfiptă în cap. Al doilea întoarse capul, suficient de rapid pentru a vedea arcașul. Dar nu mai apucă să reacționeze.

Pedeapsa îl lovi scurt. Fără drept de apel. În frunte. Atunci sări până la Ara.

- Ara, ești teafără?

Tăie legăturile cu înfrigurare. Ara își scoase călușul din gură și sări să își ia armele.

- Nu v-ar mai răbda pământul de blestemați! Începu să lovească cu piciorul soldații săgetați până obose. Să le lăsăm o amintire, blestemaților care vor veni aici!

- Ara, ce vrei să faci?

- Dacă nu suporti să vezi asta, nu te uita!

După un timp, capetele sciților priveau pădurea din vârful unor sulite frumoase.

- Acum hai să mergem. Ba nu. Mergem înainte. Sigur mai sunt.

- Ara, nu știi dacă e bine.

- Cum? Adică ei mă atacă pe la spate, cu plase, iar tu spui că nu e bine să îi stârpim pe toți?

- Ba e bine, regina mea. Dar suntem doi.

- Adică trei. Cu Zuli cu tot!

- Vin cu tine până pe tărâmul celălalt, să știi. Până la capăt!

Cuvintele lui reușiră să o calmeze. Strălucea toată de furie. „Pe totii zeii, parcă e zeița războiului, așa-i de frumoasă.” Cu arcul și săgeata pregătite, îl privi.

- Îți mulțumesc, dragul meu. N-aș fi reușit singură. Mă legaseră bine. Îți mulțumesc! Și îl mângâie pe obraz.

Niciodată nu mai făcuse asta! Se sperie. Dar ea venea spre el, privindu-l în ochi:

- Să știi că tu ești. Așa să știi!

Avea să își amintească toată viața acea clipă de nemărginire, din mijlocul pădurii care ducea către apa cea neagră. Ara nu mai era Ara. Era Zeița! Nu îndrăzni să vorbească. De teamă să nu o supere. Dar ea îl simțea.

- Nu, dragul meu. Pe tine nu mă supăr niciodată. Orice ai face! Hai după ei. Nu trebuie să scape niciunul!

- Niciunul, regina mea!

- Ai grijă, mama e regina.

- Pentru mine, Ara, Riva este mama Zeiței. A reginei! Îi întâlni privirea. Unică!

Ce liniște ciudată era în pădure! Mergeau de ore bune printre tufișuri și copaci, mult prin afara cărărilor știute, așa cum îi învățase Zixis.

- Câte săgeți ai la tine, Oli?

- 50

- Dă-mi și mie 10.

- Ia-le. Sabia e bună?

- Da. Plecasem, Oli. Voiam să fiu singură. Eram tare necăjită, că acești soli nemernici veniseră în peștit. Doar că arătau altfel. Nu mi-au plăcut din prima clipă. Și apoi, ce treabă are mama cu cine mă mărit eu?

- Știi că asta e prima noastră luptă adevărată, da?

- Da. O să-i omor. Pe toți. Îți jur că niciunul nu va scăpa!

Coloana de fum care se zărea de lângă apă o făcu să tacă. Dar ochii ei aruncau trăsnete verzi în jur. Nu erau proști, știți. 15 erau, toți îmbrăcați în straietele dacilor. Ce naiba voiau cu asta? În jurul lor era teren liber. Doar iarbă. Nu se putea ajunge la ei ușor. Se priviră. Fără cuvinte, scoaseră arcurile.

- Fără milă, Oli!

- Fără milă, Ara! Și pedeapsa porni, șuierând.

- Ara, au rămas doi!

- Ai mei sunt. Și scoase sabia. La mine, blestemaților! Acum! Ia să vedem ce știți!

Oli se puse în spatele ei, dar auzi cuvinte care îl descumpăniră:

- Oli, am spus că sunt ai mei! Amândoi! Scoase și a doua sabie și începu să se rotească drăcește.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Lovituri scurte. De fiecare dată evita la milimetru săbiile lor. După câteva momente, două săbii zburară prin aer. Se răsuci scurt. Un cap. Încă o dată.

- Gata. Acum hai acasă. Acești blestemați vor sta aici, exact ca și prietenii lor. Să se uite la apă, din vârful unor sulite! După cum merită niște blestemați! Haidem!

Două săgeți negre zburau pe câmpie. Zuli renunțase să alerge, doar îi cunoștea ce făceau când erau singuri. Știa că se vor duce acasă,

așa că el mai zăbovi un pic în tabăra sciților. Era păcat de atâta mâncare, să se prăpădească! Și oricum, cine se putea ține după cele două fulgere? Deja intraseră în pădure, de parcă ar fi vrut să o sperie! Din pădure se auzeau chiote sălbatice!

- Domniță, ești bine!

- Da, Zixis, sunt bine, dragul meu!

- Veneam după voi, eram la două zboruri de săgeată când am văzut că te duci drept spre ei! Tare m-ai speriat! Dar sunt mândru de tine! Nu se cuvine să îmbrățișez o domniță, dar..

- Dragul meu Zixis! strigă Ara, sărindu-i în brațe exact așa cum făcea când era doar o copiliță pusă pe șotii. Îi șopti la ureche: să știi că nu mi-a fost teamă!

- Știi, domnița mea! Nu mai am ce să te învăț. Tu ești FOCUL ZBURĂTOR. Exact așa cum spunea Rovis! Așa te vor ști vrăjmașii: FOCUL ZBURĂTOR. Sunt mândru de tine! Și de tine sunt mândru, Oli! Ați atacat ca vulturii. Ca lupii! Nimeni nu-i văzu lacrima din colțul ochiului...

- Zixis, vreau să te rog ceva.

- Poruncă, domniță!

- Hai să începem să pregătim oamenii să lupte grupat!

- Adică cu sulițele alea lungi ca naiba?

- Da, Zixis! Putem lovi fără să ne atingă nimic.

- Deci nu ai renunțat. Se vede că Zeița Războiului ți-a apărut în vis!

- Daaa, dragul meu! Mărita mi-a apărut și mi-a spus că avem nevoie de sulițe de 3 ori mai lungi! Și avem nevoie să stăm umăr la umăr! Toți!

- Domnița mea. Atacăm. Dar ce facem dacă nu spulberăm tot și se închid liniile dușmanilor în urma noastră?

- Descălecăm și scoatem săbiile!

- Să descălecăm spui? Pe toți zeii, asta nu e cu putință!

- Dragul meu Zixis, știi că dacă rămânem în mijlocul lor, călare, până și un copil ne poate săgeta, da?

- Hm, asta cam așa e! Va trebui să ne pregătim mult pentru ce spui domnia ta! zise, frecându-și barba.

- Începem mâine? Hai, începem mâine?

- Întocmai, domnița mea. Și Zixis descălecă în fața ei și îngenunche.

Ara privi în jurul ei. Strălucea. Ardea. În straiile ei ca noaptea, atât de diferite de ale femeilor din neamul lor, cu pletele de foc în vânt și cu fulgerele verzi pe care le arunca din ochi, arăta exact ca în desenele vechi despre Zeița lor! Scoase sabia și spuse:

- De azi înainte eu sunt ca voi și voi sunteți ca mine! De azi înainte o să trebuiască să mă suportați cât e ziua de lungă!

Uralele se auziră până departe! Undeva, la geamul iatacului, Riva șopti:

- Privește, Rovis, FOCUL s-a înălțat! Și plânse, fericită.

